

Un secret d'Europa

L'escriptor irlandès Colm Tóibín diu: «La gent veu Catalunya com una zona més d'Espanya i quan arriba aquí s'adona que és diferent. I és una gran sorpresa quan descobreix aquesta diferència. Però la veritat és que Catalunya és un secret. A Londres i a Nova York no són conscients que Catalunya és tan diferent, i la seva cultura també».

Si algú vol comprovar la veritat que contenen aquestes paraules, ho té fàcil: només li cal passejar-se per algun racó dels 32.000 km² d'un territori, situat a la península Ibèrica, que limita al nord amb Andorra i França (Occitània), a l'est amb la mar Mediterrània, al sud amb el País Valencià i a l'oest amb Aragó. Al cap d'uns dies d'estada al país, qualsevol persona sense prejudicis podrà convenir si el narrador irlandès anava errat.

Avui el Principat de Catalunya –nom tradicional amb què se'l coneix– constitueix una autonomia dins d'Espanya: reconeguda com a nacionalitat amb drets històrics, compta amb una institució pròpia de govern (la Generalitat de Catalunya, amb Parlament, President i Govern). El català és la seva llengua pròpia. Aquesta, una llengua romànica derivada del llatí, s'estén més enllà dels seus límits i és parlada a part d'Aragó, el País Valencià, les Illes Balears, Andorra, el Rosselló francès i la ciutat italiana de l'Alguer. S'estima que més de nou milions de persones són capaces de parlar-la i que onze milions l'entenen.

Al Principat, el català té un rang jurídic cooficial al de les llengües castellana i occitana –aquesta parlada a l'Aran. Tot i ser una llengua moderna, localitzable al ciberespai a qualsevol document del domini .cat, el català ha estat prohibit amb virulència en força períodes. El més recent, la llarga dictadura del General Franco. Durant el règim franquista era il·legal parlar el català en públic, igual que ho era batejar amb noms en català. També estava mal vist ballar la sardana, la dansa nacional, que es dansa en rotllana i al so dels instruments de la cobla.

La Catalunya del segle XXI, amb més de set milions d'habitants, és una societat multicultural i heterogènia. L'administració estatal la divideix en quatre províncies –Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona– i la catalana en quaranta-dues comarques. Ambdues distribucions són vàlides, però la comarcalitat és un factor identitari molt important: no és el mateix ser de la Garrotxa que d'Osona o l'Empordà.

Barcelona és la capital de Catalunya. La ciutat sempre s'ha mostrat sensible als corrents culturals, artístics i socials vinguts de fora. Ha estat una punta d'avantguarda que, molt sovint, ha servit de motor econòmic a la resta d'Espanya.

L'escriptora Rosa Regàs resumeix així la seva història: «Barcelona és els fenicis i els grecs i els romans i els àrabs. Els mercaders venecians que desembarcaren a les nostres costes o els francesos fugits de les lluites de religió. Barcelona és els de terra endins d'aquesta península que fugiren dels feixistes franquistes i falangistes. Barcelona és els murcians, els andalusos, els extremenys i els castellans que arribaren als anys quaranta, cinquanta i seixanta i ens ajudaren a fer-nos més grans i més industrials. I tots els marroquins, colombians, equatorians, peruans o iugoslaus, russos o romanesos, africans o asiàtics que han deixat enrere les seves muntanyes i les seves valls buscant a Barcelona el pa i la feina que molts de nosaltres en segles anteriors vam anar a cercar a altres països».

Regàs l'encerta quan remarca la pluralitat d'aquest gresol humà com un dels factors que han convertit Barcelona en la ciutat puixant, europea i dinàmica d'avui. Sense renunciar a la seva catalanitat, la ciutat és generosa i es deixa modelar per tota mena de col·lectius que la renoven i la rejuveneixen. No és rar que, atrets i bressolats pel seu caliu, hagin sorgit creadors com els pintors Joan Miró, Salvador Dalí i Antoni Tàpies; els arquitectes Antoni Gaudí, Josep Lluís Sert i Enric Miralles; els músics Pau Casals o Alcía de la Rocha; el cuiner Ferran Adrià; els prosistes Josep Pla,

Mercè Rodoreda i Quim Monzó, o els poetes Josep Carner, Pere Gimferrer i Joan Brossa.

Aquest rosari de noms ens pot fer pensar que els llibres i la cultura són els dos esports nacionals del país. No és ben bé així, però el cert és que una de les seves dates festives més importants és una mostra de devoció a la lectura.

Cada 23 d'abril, coincidint amb la diada de Sant Jordi, els catalans es regalen roses –com a símbol de l'amor– i llibres –com a símbol de la cultura. Els carrers s'omplen de gent que s'aboca a les incomptables parades a l'aire lliure, a la recerca de llibres, flors i felicitat. Catalunya ha exportat aquesta tradició a la resta del món gràcies al fet que, l'any 1995, la UNESCO va adoptar el 23 d'abril com a Dia Mundial del Llibre i dels Drets d'Autor.

Els catalans són especialistes a aixecar castells humans. Aquest costum, originari del Camp de Tarragona, s'ha estès per tot el país. Diferents colles de castellers rivalitzen per fer els castells de millor estructura i major alçada, que arriben fins a deu pisos. Cada castell es corona amb l'enxaneta, un nen que s'enfila a dalt de tot i aixeca el braç mentre sona la gralla.

L'11 de Setembre, festa nacional de Catalunya, és una altra diada important en el calendari del país. El poble català recorda com va perdre les llibertats el setembre de 1714, a mans de les tropes de Felip V de Borbó, com va perdre les lleis pròpies i com va patir la prohibició de la llengua i la cultura catalanes. A partir de l'any 2012, una part molt nombrosa dels catalans va aprofitar aquesta data per celebrar manifestacions multitudinàries i festives, sempre de caràcter pacífic i no violentes, on es reivindicava dur a terme una votació, de caràcter democràtic, per decidir si Catalunya podia convertir-se en un estat independent. La votació es va dur a terme l'1 d'octubre de 2017 mentre els ciutadans, que feien cua als col·legis electorals, van ser reprimits amb duresa per la policia espanyola. Amb aquell acte de resistència, el poble català va demostrar la dignitat amb què defensa-

va els seus drets més elementals davant l'autoritarisme d'un Estat que acostuma a menystenir-los.

Durant l'última dècada, l'Estelada –la bandera catalana amb l'estel dins un triangle–, associada als desitjos sobiranistes, ha anat desplaçant en el paisatge a la Senyera, la bandera nacional amb les quatre faixes vermelles. Fins fa ben poc, les «quatre barres» de la Senyera omplien de color i vitalitat el país de punta a punta i era omnipresent en els actes populars i reivindicatius. El Futbol Club Barcelona, el Barça, i els seus aficionats la van fer visible i la van popularitzar arreu del món.

Ara mateix, Catalunya viu un període d'espera, uns temps incerts, però decidida, com sempre, a superar els entrebancs que li impedeixin ser aquell país que desitgin els seus ciutadans. L'historiador Jaume Vicens Vives deia que el motor que empenyia Catalunya era la «voluntat d'ésser» i afegia que cap classe o grup social n'era el dipositari, perquè aquesta voluntat era patrimoni de tot el poble. És veritat que aquesta nació ha viscut mil anys d'història plens de revolts i marrades; però també és cert que, després de cada obstacle, el seu cos social s'ha refet de nou gràcies a aquesta voluntat. Una voluntat que els catalans del segle XXI, cosmopolites i orgullosos de ser europeus, us conviden a descobrir. Assaboriu el nostre país pels quatre costats. I, sobretot, feu-ho sense pressa.

Un secreto de Europa

El escritor irlandés Colm Tóibín asegura: «La gente ve Cataluña como una zona más de España y cuando llega aquí se da cuenta de que es diferente. Y tiene una gran sorpresa cuando descubre esta diferencia. Pero la verdad es que Cataluña es un secreto. En Londres y en Nueva York no son conscientes que Cataluña es tan diferente y su cultura también».

Si alguien quiere comprobar la verdad contenida en estas palabras, lo tiene fácil: sólo debe dar una vuelta por cualquier rincón de los 32.000 km² de este territorio, situado en la península Ibérica, que limita al norte con Andorra y Francia (Occitania), al este con el mar Mediterráneo, al sur con el País Valenciano y al oeste con Aragón. Tras unos días de estancia en el país, cualquier persona sin prejuicios podrá valorar las afirmaciones del narrador irlandés.

En la actualidad el Principat de Catalunya –como se lo designa históricamente– constituye una autonomía dentro de España: está reconocido como nacionalidad con derechos históricos, posee una institución propia de gobierno (la Generalitat de Catalunya, con Parlamento, Presidente y Gobierno). El catalán es su lengua propia. Ésta, una lengua románica derivada del latín, se extiende más allá de sus límites territoriales y se habla en parte de Aragón, el País Valenciano, las Islas Baleares, Andorra, el Rosellón francés y la ciudad italiana de L'Alguer. Se calcula que más de nueve millones de personas son capaces de hablarla y que once millones la entienden

En el Principat, el catalán tiene un rango jurídico cooficial al de las lenguas castellana y occitana – ésta hablada en Arán. Pese a ser un idioma moderno, localizable en el ciberespacio en cualquier documento del dominio .cat, el catalán ha sido prohibido con virulencia en bastantes periodos. ¿El más reciente? La larga dictadura del General Franco. Durante el régimen franquista era ilegal hablar catalán en público, igual que bautizar con nombres en catalán. También estaba mal visto bailar sardanas, la danza nacional, que se baila en círculo mientras suenan los instrumentos de la *cobla*.

La Cataluña del siglo XXI, con más de siete millones de habitantes, es una sociedad multicultural y heterogénea. La administración estatal la divide en cuatro provincias –Barcelona, Tarragona, Lleida y Girona– y la catalana en 42 comarcas. Ambas distribuciones son válidas, pero la comarcalidad es un factor de identidad muy importante: no es lo mismo ser de la Garrotxa que de Osona o del Empordà.

Barcelona es la capital de Cataluña. La ciudad siempre se ha mostrado sensible hacia las corrientes culturales, artísticas y sociales llegadas del exterior. Ha sido una brújula vanguardista que, en muchas ocasiones, ha servido de motor económico al resto de España.

La escritora Rosa Regàs nos resume su historia: «Barcelona es los fenicios y los griegos y los romanos y los árabes. Los mercaderes venecianos que desembarcaron en nuestras costas o los franceses huidos de las luchas religiosas. Barcelona es los de tierra adentro de esta península que huyeron de los fascistas franquistas y falangistas. Barcelona es los murcianos, los andaluces, los extremeños y los castellanos que llegaron durante los años cuarenta, cincuenta y sesenta y nos ayudaron a hacernos más grandes y más industriales. Y todos los marroquíes, colombianos, ecuatorianos, peruanos o yugoslavos, rusos o rumanos, africanos o asiáticos que han dejado atrás sus montañas y valles buscando en Barcelona el pan y el trabajo que muchos de nosotros, en siglos anteriores, fuimos a encontrar en otros países».

Regàs no se equivoca cuando enumera la pluralidad de este crisol humano como uno de los factores que han convertido a Barcelona en la ciudad próspera, europea y dinámica que es ahora. Sin renunciar a su catalanidad, la ciudad es generosa y se deja modelar por todo tipo de colectivos que la renuevan y la rejuvenecen. No es casual que, atraídos o abrazados por su rescoldo, hayan surgido creadores como los pintores Joan Miró, Salvador Dalí y Antoni Tàpies; los arquitectos Antoni Gaudí, Josep Lluís Sert y Enric Miralles; los músicos Pau Casals

o Alicia de la Rocha; el cocinero Ferran Adrià; los pro-sistas Josep Pla, Mercè Rodoreda y Quim Monzó o los poetas Josep Carner, Pere Gimferrer y Joan Brossa.

Este recital de nombres nos puede inducir a creer que los libros y la cultura son los dos deportes nacionales del país. No es exactamente así, pero lo cierto es que una de sus festividades más importantes es un buen ejemplo de devoción a la lectura.

Cada 23 de abril, coincidiendo con la Diada de Sant Jordi, los catalanes se regalan rosas –como símbolo del amor– y libros –como símbolo de la cultura. Parece increíble pero las calles se llenan de gente que curioseas entre los numerosos puestos al aire libre, a la caza y captura de libros, flores y felicidad. Cataluña ha exportado esta tradición al resto del mundo debido al hecho que, en el año 1995, la UNESCO adoptó el 23 de abril como Día Mundial del Libro y de los Derechos de Autor.

Los catalanes son especialistas en levantar *castells* (torres humanas). Esta costumbre, originaria del Camp de Tarragona, se ha extendido por todo el país. Diferentes grupos de *castellers* rivalizan para hacer los *castells* de mejor estructura y mayor altura, que llegan hasta diez pisos. Cada *castell* se corona con el *enxaneta*, un niño que sube a lo más alto y levanta el brazo mientras suena la *gralla* (una especie de chirimía).

El 11 de Septiembre, fiesta nacional de Cataluña, es otra fiesta importante en el calendario del país. El pueblo catalán recuerda cómo perdió las libertades en septiembre de 1714 a manos de las tropas de Felipe V de Borbón, cómo perdió las leyes propias y como sufrió la prohibición de la lengua y la cultura catalanas. A partir del año 2012, una parte muy numerosa de los catalanes aprovechó esta fecha para celebrar manifestaciones multitudinarias y festivas, siempre de carácter pacífico y no violento, donde se reivindicaba llevar a cabo una votación, de carácter democrático, para decidir si Cataluña podía convertirse en un estado independiente. La votación se llevó a cabo el 1 de octubre de 2017 mientras los ciudada-

nos, que hacían cola en los colegios electorales, fueron reprimidos con dureza por la policía española. Con ese acto de resistencia, el pueblo catalán demostró la dignidad con que defendía sus derechos más elementales ante el autoritarismo de un Estado que suele menospreciarlos.

Durante la última década, la Estelada -la bandera catalana con la estrella en un triángulo-, asociada a los deseos de soberanía, ha ido desplazando en el paisaje a la Senyera, la bandera nacional con las cuatro franjas rojas. Hasta hace poco, las "cuatro barras" de la Senyera llenaban de color y vitalidad el país de punta a punta y era omnipresente en los actos populares y reivindicativos. El FC Barcelona, el Barça, y sus aficionados la hicieron visible y la popularizaron en todo el mundo.

Ahora mismo, Cataluña vive un periodo de espera, unos tiempos inciertos, pero decidida, como siempre, a superar los obstáculos que le impidan ser el país que deseen sus ciudadanos. El historiador Jaume Vicens Vives decía que el motor que movía Cataluña era la "voluntad de ser" y añadía que ninguna clase o grupo social era su depositario, ya que esta voluntad era patrimonio de todo el pueblo. Es verdad que esta nación ha vivido mil años de historia llenos de curvas y rodeos; pero también es cierto que, después de cada obstáculo, su cuerpo social se ha repuesto de nuevo gracias a esta voluntad. Una voluntad que los catalanes del siglo XXI, cosmopolitas y orgullosos de ser europeos, os invitan a descubrir. Saborea nuestro país de punta a punta. Y, sobre todo, hazlo sin prisas.

One of Europe's secrets

The Irish writer Colm Tóibín stated, “People see Catalonia as just another region of Spain and when they come here they realise it is different. And they get a big surprise when they discover this difference. The fact of the matter is, however, that Catalonia is a secret. In London and New York they are not aware that Catalonia and its culture are so different”.

If someone wants to check the truth contained in these words, it is easy enough: they just have to wander around any corner of the 32,000 km² of this land, located on the Iberian peninsula, which borders in the north Andorra and France (Occitania), in the east the Mediterranean Sea, the south *País Valencià*, the Catalan-speaking lands of the Valencia region, and to the west Aragon. After a few days stay in the country, any person free of prejudices will be able to check for themselves the statements of the Irish writer.

Today the Principality of Catalonia –as it is named historically– comprises an autonomous region within Spain: it is recognised as a nationality with historic rights, possesses its own governmental institution (the Generalitat de Catalonia, with Parliament, President and Government). Catalan is a language in its own right. It is a Romance language derived from Latin, and its use extends beyond its territorial borders and is spoken in part of Aragon, the *País Valencià*, the Balearic Isles, Andorra, French Roussillon and the Italian city of L’Alguer. It is calculated that more than nine million people can speak it and eleven million can understand it.

In the Principality, Catalan has a co-official standing along with Spanish and Occitan –the latter being spoken in Aran. Despite being a modern language, locatable in cyberspace in any document of the .cat domain, Catalan has been violently prohibited in quite a few historic periods. The most recent? The long dictatorship of General Franco. During Franco’s regime it was illegal to speak Catalan in public, as it was to baptise children with Catalan names. It was also frowned upon to dance

sardanes, the national dance, which is danced in a circle while the wind instruments of the *cobla* sound out.

The Catalonia of the 21st century, with more than seven million inhabitants, is a multicultural and heterogeneous society. The state administration divides it into four provinces –Barcelona, Tarragona, Lleida and Girona– and the Catalan administration into 42 counties. Both distributions are valid, but the concept of county is a very important identifying factor: it is not the same if you are from Garrotxa as if you are from Osona or Empordà.

Barcelona is the capital of Catalonia. The city has always been sensitive towards cultural, artistic and social currents from outside. It has been an avant-garde compass which, on many occasions, has been the driving force in the rest of Spain.

The writer Rosa Regàs sums up its history for us: “Barcelona is the Phoenicians and the Greeks and the Romans and the Arabs; it is the Venetian merchants who landed on our coasts or the French who fled from religious persecution. Barcelona is the people from inland of this peninsula who fled Franco’s fascists and Falangists. Barcelona is the people from Murcia, Andalucía, Extremadura and Castile who arrived during the nineteen-forties, fifties and sixties and helped make us bigger and more industrious. And it is all the Moroccans, Columbians, Ecuadorians, Peruvians or Yugoslavians, Russians or Rumanians, Africans or Asians who have left behind their mountains and valleys, seeking in Barcelona the bread and work that many of us, in previous centuries, went in search of in other countries”.

Regàs is not mistaken when she counts the plurality of this human melting pot as one of the factors that has made Barcelona the prosperous, European and dynamic city that it is today. Without renouncing its Catalan identity, the city is generous and allows itself to be shaped by all kinds of groups who renew it and

rejuvenate it. It is no coincidence that, attracted by or embraced by warmth, creative artists have emerged such as the painters Joan Miró, Salvador Dalí and Antoni Tàpies; the architects Antoni Gaudí, Josep Lluís Sert and Enric Miralles; the musicians Pau Casals or Alícia de la Rocha; the chef Ferran Adrià; the writers Josep Pla, Mercè Rodoreda and Quim Monzó or the poets Josep Carner, Pere Gimferrer and Joan Brossa.

This string of names could lead us to believe that books and culture are the country’s two national sports. It is not quite like that, but it is certainly true that one of its most important festivals is a fine example of devotion to reading.

Every 23rd of April, coinciding with Saint George’s Day, the Catalans give each other roses –as a symbol of love– and books –as a symbol of culture. It seems incredible but the streets fill with people who browse amongst the many open-air stands, in the hunt for and capture of books, flowers and happiness. Catalonia has exported this tradition to the rest of the world, due to the fact that, in 1995, UNESCO adopted the 23rd of April as World Book and Authors’ Rights Day.

The Catalans are experts in raising *castells* (human towers). This custom, originating in the Camp de Tarragona area, has spread across the country. Different groups of *castellers* compete with each other to make the best-structured and highest castells, which reach up to 10 storeys. Each *castell* is crowned by the *enxaneta*, a child who climbs to the very top and raises their arm to the sound of the *gralla* (a type of shawm).

The 11th of September, Catalan national day, is another important festival in the country’s calendar. The Catalan people recall how they lost their freedom in September 1714 at the hands of the French troops of Philip V of Bourbon, how they lost their own laws and how they suffered the prohibition of the Catalan language and culture. As from 2012, a very large part of the Catalan population took advantage of this date

to hold mass, festive demonstrations, always peaceful and non-violent, which called for the organisation of a referendum to decide if Catalonia could become an independent state. The vote was held on the 1st of October 2017 while the citizens, who queued up in the polling stations, were harshly repressed by the Spanish police. With this act of resistance, the Catalan people showed the dignity with which they defended their basic rights before the authoritarianism of a state that often disregards them.

During the last decade, the Estelada –the Catalan flag with the star in a triangle – associated with the desire for sovereignty, has gradually replaced the Senyera, the national flag with four red strips, in terms of visibility. Until very recently, the “four bars” of the Senyera filled the country from end to end with colour and vitality and was omnipresent in popular and protest events. FC Barcelona, Barça, and its fans made it visible and popularised it around the world.

At the time of writing, Catalonia is experiencing a period of waiting, of uncertain times, but resolved, as always, to overcome the obstacles that impede it becoming a country its citizens want. The historian Jaume Vicens Vives said that the driving force of Catalonia was the “will to be” and added that no social class or group was its trustee, since this will was the patrimony of the whole people. It is true that this nation has lived one thousand years of history full of twists and turns; but it is also true that, after each obstacle, its social fabric has recovered thanks to this desire. A desire that the Catalans of the 21st century, cosmopolitan and proud of being European, invite you to discover. Savour our country from end to end, and above all, do it without haste.

Un secret d'Europe

L'écrivain irlandais Colm Toibin a écrit : « Les gens pensent que la Catalogne est une partie de l'Espagne comme une autre et lorsqu'ils arrivent ici, ils se rendent compte qu'elle est différente. Et c'est une grande surprise pour eux que de découvrir cette différence. Mais en vérité, la Catalogne est un secret. À Londres et à New York, on n'est pas conscient que la Catalogne et sa culture sont si différents ».

Si vous souhaitez vérifier l'exactitude de ces paroles, c'est facile : il suffit de vous promener n'importe où sur ce territoire de 32 000 km² situé dans la péninsule ibérique, limité au nord par l'Andorre et la France (Occitanie), à l'est par la Méditerranée, au sud par le Pays Valencien et à l'ouest par l'Aragon. Au bout de quelques jours de séjour dans le pays, n'importe quelle personne dénuée de préjugé pourra convenir si le narrateur irlandais se trompait ou pas.

Aujourd'hui, la Principauté de Catalogne – son nom traditionnel – est une Communauté autonome au sein de l'Espagne, reconnue en tant que « nationalité » possédant des droits historiques, qui compte une institution propre de gouvernement (la Generalitat de Catalunya, avec un Parlement, un Président et un Gouvernement). Le catalan en est la langue propre. L'emploi de cette langue romane dérivée du latin s'étend au-delà des limites de la Catalogne ; elle est parlée en Andorre, dans une partie de l'Aragon, du pays valencien, des Îles baléares, du Roussillon français et à L'Alguer, en Italie. On évalue à plus de neuf millions de personnes capables de le parler et onze millions de le comprendre.

Dans la principauté, le catalan possède un rang juridique co-officiel avec le castillan et l'occitan – ce dernier étant parlé dans la vallée d'Aran –. Bien qu'il s'agisse d'une langue moderne, localisable dans le cyberspace dans n'importe quel document du domaine .cat, le catalan a été interdit avec virulence à de nombreuses périodes de l'histoire, la plus récente étant la longue dictature du général Franco. Sous le régime franquiste, parler catalan en public était illégal, comme baptiser

un enfant avec un prénom catalan ou danser la sardane, la danse nationale, qui se danse en cercle au son des instruments à vent de la fanfare.

La Catalogne du XXIe siècle, avec plus de sept millions d'habitants, est une société multiculturelle et hétérogène. L'administration centrale espagnole la divise en quatre provinces – Barcelone, Tarragone, Lleida et Gérone – et la catalane en quarante-deux *comarques* (Ndr, unité administrative plus petite et cohérente du point de vue géographique). Ces deux distributions sont valables, mais l'appartenance à une *comarca* est un facteur d'identité plus important : être de la Garrotxa, de l'Osona ou de l'Ampurdan, ce n'est pas la même chose.

Barcelone est la capitale de la Catalogne. C'est une ville qui s'est toujours montrée sensible aux courants culturels, artistiques et sociaux venus de l'étranger. Elle a été à la pointe de l'avant-garde et a souvent servi de moteur économique au reste de l'Espagne.

L'écrivaine Rosa Regàs résume ainsi son histoire : « Barcelone appartient aux Phéniciens, aux Grecs, aux Romains et aux Arabes. Aux marchands vénitiens qui débarquèrent sur nos côtes ou aux Français qui fuyaient les guerres de religion. Barcelone appartient aux hommes et aux femmes de l'intérieur de la péninsule ibérique qui ont fui les fascistes franquistes et les phalangistes. Barcelone appartient aux Murciens, aux Andalous, aux gens d'Estrémadure et aux Castillans qui arrivèrent ici dans les années quarante, cinquante et soixante et qui nous ont aidé à devenir plus grands et industriels. Et à tous les Marocains, Colombiens, Équatoriens, Péruviens ou Yougoslaves, Russes ou Roumains, africains et asiatiques qui ont quitté leurs montagnes et leurs vallées pour chercher ici du travail et des moyens de subsistance que nous, en d'autres siècles, avons dû chercher ailleurs ».

Regàs a raison lorsqu'elle souligne la pluralité de ce terreau humain comme l'un des facteurs qui ont fait de Barcelone une ville en croissance, dynamique et eu-

ropéenne d'aujourd'hui. Sans renoncer à son caractère catalan, la ville est généreuse et se laisse modeler par toute une série de collectifs qui la rénovent et la rajeunissent. Il n'est pas rare qu'attirés et bercés par son terreau des créateurs en soient sortis, tels les peintres Joan Miró, Salvador Dalí et Antoni Tàpies ; les architectes Antoni Gaudí, Josep Lluís Sert et Enric Miralles ; les musiciens Pau Casals et Alicia de Larrocha ; le cuisinier Ferran Adrià ; les écrivains Josep Pla, Mercè Rodoreda et Quim Monzó et les poètes Josep Carner, Pere Gimferrer et Joan Brossa.

Ce festival de noms pourrait nous laisser entendre que les livres et la culture sont les deux sports nationaux du pays. Ce n'est pas tout à fait le cas, mais il est vrai que l'une de ses festivités les plus importantes est un exemple de dévotion à la lecture.

Tous les 23 avril, à la Saint-Georges, les Catalans offrent des roses – comme symbole de l'amour – et des livres – comme symbole de la culture –. Les rues se remplissent de gens qui se dirigent vers les innombrables stands à l'air libre à la recherche de livres, de fleurs et de bonheur. La Catalogne a exporté cette tradition dans le monde entier, grâce à L'UNESCO, qui en 1995, adopta le 23 avril comme Journée mondiale du livre et du droit d'auteur.

Les Catalans sont des spécialistes pour dresser des *castells* (tours humaines). Cette coutume, originaire du Camp de Tarragona, s'est étendue dans tout le pays. Différents groupes de *castellers* rivalisent pour faire des *castells* de la meilleure structure et les plus élevés possible, jusqu'à atteindre les dix étages. Chaque *castell* est couronné par une *enxaneta*, un enfant qui monte tout en haut et lève la main tandis que sonne la *gralla* (une sorte de chalumeau).

Le 11 septembre, fête nationale de la Catalogne, est une fête importante dans le calendrier du pays. Le peuple catalan se remémore de la perte de ses libertés en septembre 1714, avec l'arrivée des troupes de Philippe V de Bourbon, ainsi que la perte de ses lois propres et l'interdiction de la langue et de la culture catalanes. À partir

de 2012, une grande partie des Catalans a profité de cette date pour participer à des manifestations festives et populaires, toujours pacifiques et non violentes, pour revendiquer l'organisation d'un référendum démocratique afin de décider si la Catalogne souhaitait devenir un état indépendant. Le vote a eu lieu le 1er octobre 2017 et tandis que les citoyens faisaient la queue devant les bureaux de vote, ils furent durement réprimés par la police espagnole. Avec cet acte de résistance, le peuple catalan a démontré la dignité avec laquelle il défendait ses droits les plus élémentaires face à l'autoritarisme d'un État qui, en général, le méprise.

Ces dix dernières années, l'Estelada, le drapeau catalan avec une étoile dans un triangle, associé à la volonté de souveraineté, a déplacé la Senyera, le drapeau national aux quatre bandes rouges sur fond jaune. Jusqu'à il y a peu les quatre bandes de la Senyera emplissaient de couleur et de vitalité le pays d'un bout à l'autre et était omniprésente dans les actes populaires et revendicatifs. Le FC Barcelone, le Barça, et ses supporters la rendirent visible et populaire dans le monde entier.

En ce moment, la Catalogne traverse une période d'attente, des temps incertains, mais elle est décidée, comme toujours, à vaincre les obstacles qui l'empêchent d'être le pays que souhaitent ses habitants. L'historien Jaume Vicens Vives disait que le moteur qui faisait avancer la Catalogne était sa « volonté d'être » et il ajoutait qu'aucune classe ou groupe social était son dépositaire, puisque cette volonté était le patrimoine de tout un peuple. Il est vrai que cette nation a vécu mille ans d'une histoire pleine de tournants et de détours ; mais il est aussi vrai qu'après chaque obstacle, son corps social s'est à nouveau remis grâce à cette volonté. Une volonté que les Catalans du XXIe siècle, cosmopolites et fiers d'être européens, vous invitent à découvrir. Savourez notre pays d'un bout à l'autre. Et surtout faites-le sans vous presser.

**Assaboriu el nostre país
pels quatre costats. I, sobretot,
feu-ho sense pressa**

Comencem aquí el recorregut per Catalunya que ens portarà, com podeu veure al mapa-índex de la pàgina contigua, desde el Pirineu encantat fins a la casa de les aus, al delta de l'Ebre. Passarem pel laberint geològic del cap de Creus amb l'herència daliniana; per l'espiritualitat mil·lenària de Montserrat; per la gran encisadora que és Barcelona; per l'arquitectura de l'alegria del món casteller; per la pau que desprenen els monestirs del Cister; per la grandesa de la Tarraco romana; i, naturalment, pel rosari de platges i cales del litoral català. No tingueu pressa, gaudiu del periple i estatgeu-vos tan com vulgueu a cada indret.

Bon viatge!

**Savour each corner of our country,
and above all, do it without haste.**

Here we begin the tour around Catalonia that will take us, as you can see in the map-index on the next page, from the enchanted Pyrenees to the home of the birds, in the Delta d'Ebro. We will pass by the geological labyrinth of Cap de Creus with the Dalinian inheritance; by the millenary spirituality of Montserrat; by the magical charm that is Barcelona; by the architecture of the joy of the world of castellers, human towers; by the peace transmitted by the Cistercian monasteries; by the grandness of Roman Tarraco; and naturally, by the series of beaches and coves of the Catalan coast. Take your time, enjoy the wanderings and stay as long as you want in each place.

Have a good trip!

**Saborea cada rincón
de nuestro país. Y, sobre todo,
hazlo sin prisas.**

Empezamos aquí el recorrido por Cataluña que nos llevará, como puedes ver en el mapa-índice de la página contigua, desde el Pirineo encantado hasta la casa de las aves, en el delta del Ebro. Pasaremos por el laberinto geológico del cabo de Creus con la herencia daliniana; por la espiritualidad milenaria de Montserrat; por la gran encantadora que es Barcelona; por la arquitectura de la alegría del mundo casteller; por la paz que desprenden los monasterios del Cister; por la grandeza de la Tarraco romana; y, naturalmente, por el rosario de playas y calas del litoral catalán. No tengas prisa, disfruta del periplo y hospédate tanto como desees en cada lugar.

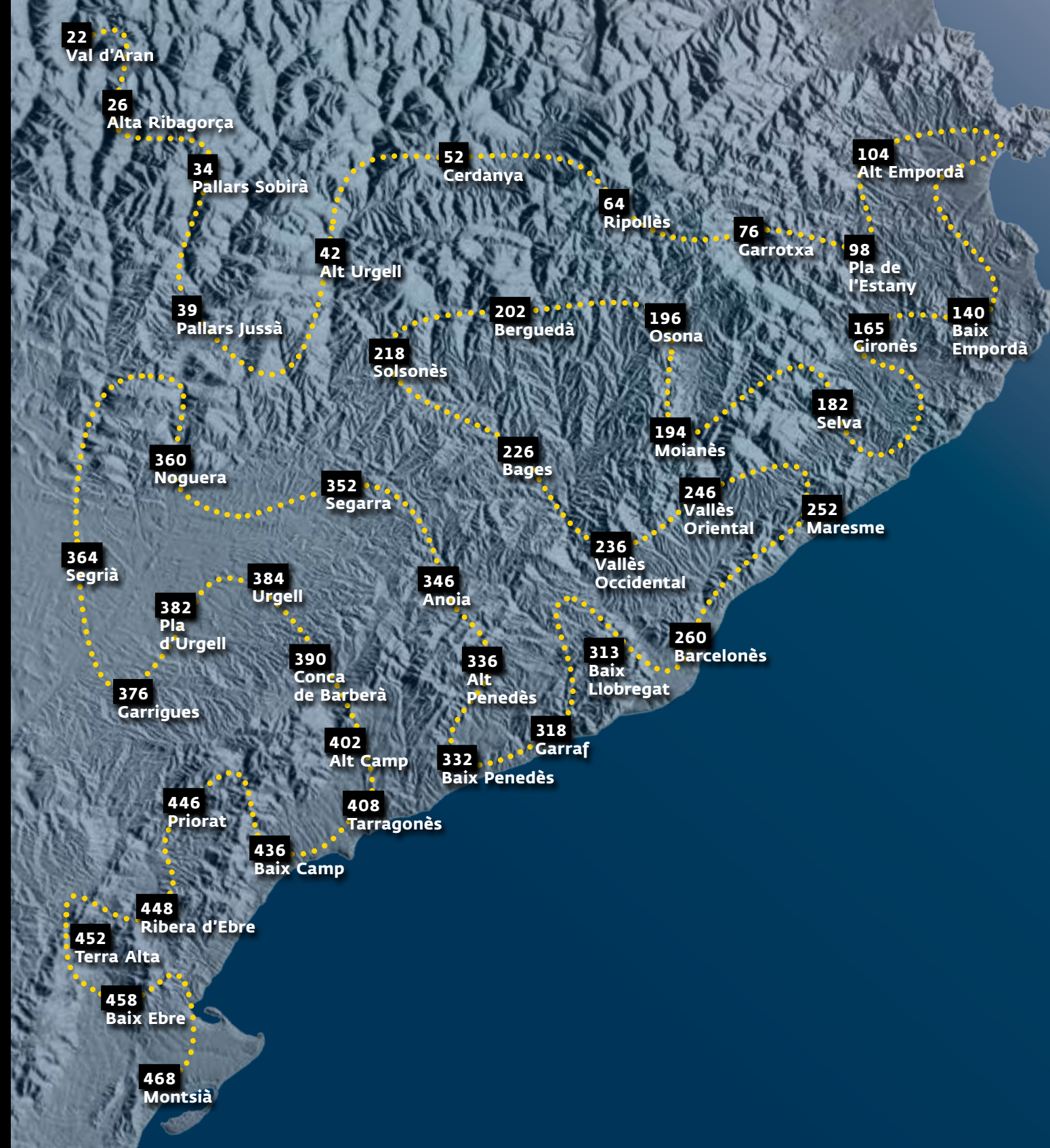
¡Buen viaje!

**Savourez chaque coin de notre pays.
Et surtout faites-le sans vous presser.**

Commençons ici le parcours à travers la Catalogne qui nous conduira, comme vous le voyez sur la carte-index contiguë, des Pyrénées enchantées à la maison des oiseaux, dans le delta de l'Ebre. Nous passerons dans le labyrinthe géologique du cap de Creus et son héritage dalinien, à travers la spiritualité millénaire de Montserrat, par la grande charmeuse qu'est Barcelone, par l'architecture de la joie du monde casteller, par la paix des monastères de l'ordre de Cîteaux, par la grandeur de la Tarraco romaine, et naturellement en suivant le rosaire de plages et de criques du littoral catalan. Ne soyez pas pressé, profitez du périple et passez autant de temps que vous le souhaitez à chaque endroit.

Bon voyage !

22 Val d'Aran

26 Alta Ribagorça

34 Pallars Sobirà

52 Cerdanya

104 Alt Empordà

76 Garrotxa

98 Pla de l'Estany

42 Alt Urgell

39 Pallars Jussà

202 Berguedà

196 Osona

165 Gironès

140 Baix Empordà

218 Solsonès

182 Selva

360 Noguera

226 Bages

194 Moianès

252 Maresme

352 Segarra

246 Vallès Oriental

364 Segrià

236 Vallès Occidental

384 Urgell

346 Anoia

260 Barcelonès

382 Pla d'Urgell

390 Conca de Barberà

336 Alt Penedès

313 Baix Llobregat

376 Garrigues

402 Alt Camp

332 Baix Penedès

318 Garraf

446 Priorat

408 Tarragonès

436 Baix Camp

448 Ribera d'Ebre

452 Terra Alta

458 Baix Ebre

468 Montsià

○ **El romànic més elegant**

La recòndita Vall de Boí, declarada patrimoni de la humanitat per la UNESCO, atesora un conjunt artístic de gran bellesa compost per una ermita i vuit esglésies romàniques. Sant Climent i Santa Maria de Taüll, Sant Joan de Boí o Santa Eulàlia d'Erill la Vall són de visita obligada, tenint sempre present que part de la decoració pictòrica de Sant Climent i tallcs de Santa Eulàlia es conserven al MNAC de Barcelona. Sovint s'ha escrit que l'arquitectura romànica és senzilla i austera, però estudis i noves descobertes –com la del fresc de Caïn matant Abel, a Sant Climent– han posat en qüestió aquest paradigma. Des d'un present tenallat pel gratacelisme, costa poc descuidar-se que aquests campanars eren imponents per als seus coetanis.

○ **El románico más elegante**

La recòndita Vall de Boí, declarada patrimonio de la humanidad por la UNESCO, atesora un conjunto artístico de gran belleza formado por una ermita y ocho iglesias románicas. Sant Climent y Santa Maria de Taüll, Sant Joan de Boí y Santa Eulàlia de Erill la Vall son de visita obligada, teniendo en cuenta que parte de la decoración pictórica de Sant Climent y las tallas de Santa Eulàlia se conservan en el MNAC de Barcelona. Se ha escrito con frecuencia que la arquitectura románica es sencilla y austera, pero estudios y nuevos hallazgos –como el del fresco de Caïn matando a Abel, en Sant Climent– ponen en cuestión este paradigma. Desde un presente atenazado por los rascacielos, solemos olvidar que estos campanarios eran imponentes para sus coetáneos.

○ **The most elegant Romanesque**

The deep Vall de Boí, declared a World Heritage Site by UNESCO, possesses a series of artistic monuments of stunning beauty made up of a hermitage and eight Romanesque churches. Sant Climent and Santa Maria in Taüll, Sant Joan in Boí and Santa Eulàlia in Erill la Vall are churches that just cannot be missed, taking into account that part of the pictorial decoration of Sant Climent and the carvings of Santa Eulàlia are kept in the MNAC museum in Barcelona. It has often been written that Romanesque architecture is simple and austere, but studies and new findings –such as the fresco painting of Cain killing Abel, in Sant Climent– places this paradigm in doubt. From a present beset by skyscrapers, we often forget that these belfries were imposing for their contemporaries.

○ **L'art roman le plus élégant**

La vallée de Boí, secrète et déclarée patrimoine de l'humanité par l'UNESCO, abrite un ensemble artistique d'une grande beauté composé d'un ermitage et de huit églises romanes. Sant Climent et Santa Maria de Taüll, Sant Joan de Boí ou Santa Eulàlia d'Erill la Vall sont à ne pas manquer, mais il faut savoir qu'une partie de la décoration picturale de Sant Climent et des sculptures de Santa Eulàlia se trouvent au MNAC de Barcelone. On dit souvent que l'architecture romane est simple et austère, mais des études et de nouvelles découvertes –comme celle de la fresque de Caïn tuant Abel à Sant Climent– ont remis ce paradigme en question. Dans un présent tenaillé par la fascination pour les gratteciel, il est un peu difficile de se rendre compte que ces clochers étaient imposants pour leurs contemporains.

La mesura de l'home

Cadaqués és un indret extraordinari ocult darrere la muntanya del Pení. El seu cor de cases blanques, que envolta la baluerna de l'església de Santa Maria, és un prodigi de delicadesa. Pels carrerets del casc antic, empedrats amb lloses de pissarra, s'hi han passejat Picasso, André Derain, Man Ray, Marcel Duchamp, Richard Hamilton o David Hockney. La rada de Port Alguer encara conserva l'encant que va enamorar el jove Dalí. El pintor, propagandista actiu de la vila, va instal·lar la seva residència a la badia de Portlligat. Amb els anys, Dalí va comprar altres barraques i les va fusionar amb el seu estudi. El conglomerat, ple d'elements insòlits, es va convertir a finals dels anys 60 en una àgora alternativa per als hippies que vagarejaven per la vila.

Made-to-measure for mankind

Cadaqués hides from the world behind a jumble of curves and the Pení mountain. Its chorus of white houses, which envelop the torso of the church of Santa Maria, is a sigh of delicacy. Its slate-cobbled streets have felt the steps of Picasso, André Derain, Man Ray, Marcel Duchamp, Richard Hamilton and David Hockney. The roadstead of Port Alguer still preserves the enchantment that dazzled the young Dalí. The painter, an active propagandist of the town, set up his home in the bay of Portlligat. As time went by, Dalí bought other fishermen's huts and combined them with his studio. In the 1960s, the precinct, full of unusual elements, became the main square for the hippies who wandered around Cadaqués.

A la medida del hombre

Cadaqués se oculta del mundo tras un revoltijo de curvas y la montaña del Pení. Su coro de casas blancas, que envuelve el torso de la iglesia de Santa Maria, es un surro de delicadeza. Sus callejuelas empedradas de pizarra han conocido los pasos de Picasso, André Derain, Man Ray, Marcel Duchamp, Richard Hamilton y David Hockney. La rada de Port Alguer aún conserva el hechizo que obnubiló al joven Dalí. El pintor, propagandista activo de la villa, instaló su residencia en la bahía de Portlligat. Con el tiempo, Dalí se compró otras barracas de pescadores y las amalgamó a su estudio. El recinto, lleno de elementos insólitos, se convirtió a finales de los años 60 en ágora de los hippies que deambulaban por Cadaqués.

À la mesure de l'homme

Cadaqués est un endroit extraordinaire, caché derrière la montagne du Pení. Son cœur de maisons blanches qui entoure la masse de l'église de Santa Maria, est un prodige de délicatesse. Dans les ruelles de la vieille ville, pavées de pièces d'ardoise, se sont promenés Picasso, André Derain, Man Ray, Marcel Duchamp, Richard Hamilton ou David Hockney. La rade de Port Alguer conserve encore le charme qui fit succomber le jeune Dalí. Le peintre, actif propagandiste de la localité, installa sa résidence dans la baie de Portlligat. Avec les années, Dalí acheta d'autres baraques de pêcheurs et les joignit à son atelier. L'ensemble, plein d'éléments insolites, devint dans les années soixante, une agora alternative pour les hippies qui vagabondaient dans la ville.

Aigües de tota mena

La zona més alta de la Selva forma part de les Guïlleries i el Montseny, dos tresors muntanyencs plens de fonts que brollen entre Arbúcies, Sant Hilari Sacalm i Amer. Les aigües medicinals han fet néixer balnearis relaxants a Santa Coloma de Farners i Caldes de Malavella, dues viles endiumenjades pel modernisme. La Selva també és un país de castells, amb fortaleses tan impressionants com Montsoriu i viles emmurallades a Hostalric i Tossa de Mar. Tossa de Mar, va ser qualificada de «paradís blau» per Marc Chagall i va acollir artistes de l'avantguarda europea entre 1932 i 1936.

All kinds of water

The highest part of La Selva forms part of Las Guïlleries and Montseny, two mountainous landscapes of abundant sources that flow from Arbúcies, Sant Hilari Sacalm and Amer. The medicinal waters have led to the establishment of relaxing spa centres in Santa Coloma de Farners and Caldes de Malavella, two towns where Modernism put on its Sunday best. La Selva is also a land of castles, with fortresses as noble as Montsoriu and walled towns in Hostalric and Tossa de Mar. Tossa de Mar, was labelled “blue paradise” by Marc Chagall and, between 1932 and 1936, welcomed artists from the European avant-garde.

Aguas de todo tipo

La zona más alta de la Selva forma parte de las Guïlleries y el Montseny, dos paisajes montañosos de fuentes copiosas que manan entre Arbúcies, Sant Hilari Sacalm y Amer. Las aguas medicinales han dado lugar a balnearios relajantes en Santa Coloma de Farners y Caldes de Malavella, dos pueblos que el modernismo vistió de etiqueta. La Selva también es un país de castillos, con fortalezas tan nobles como Montsoriu y villas amuralladas en Hostalric y Tossa de Mar. Tossa de Mar, fue calificada de «paraíso azul» por Marc Chagall y, entre 1932 y 1936, acogió a artistas de la vanguardia europea.

Toutes sortes d'eaux

La partie la plus haute de la Selva fait partie de les Guïlleries et du Montseny, deux trésors montagneux pleins de sources qui surgissent entre Arbúcies, Sant Hilari Sacalm et Amer. Les eaux médicinales ont fait naître des stations thermales tranquilles à Santa Coloma de Farners et Caldes de Malavella, deux localités embellies par le Modernisme. La Selva est aussi le pays des châteaux, avec des forteresses impressionnantes comme Montsoriu et des murailles autour de villes comme Hostalric et Tossa de Mar. Tossa de Mar, fut qualifiée de « paradis bleu » par Marc Chagall et accueillit des artistes de l'avant-garde européenne entre 1932 et 1936.

Espiritualitat mil·lenària

Montserrat, la muntanya sagrada dels catalans, és un prodigi geològic que sembla nascut de la mà de Gaudí. Parc Natural des de 1987, les seves agulles, cims i monòlits de formes fantàstiques han meravellat generacions de viatgers. La tradició de pujar-hi a peu per venerar una talla romànica del segle XII, coneguda com la Moreneta, va començar a l'Edat Mitjana. La Mare de Déu de Montserrat va ser proclamada Patrona de Catalunya el 1881. El monestir-santuari on es guarda la santa imatge celebrarà aviat els mil anys de la seva fundació. En l'actualitat hi conviuen vuitanta monjos benedictins que es dediquen a la pregària, l'acolliment i el treball. El seu entorn ofereix itineraris espectaculars per fer a peu i el Museu de Montserrat conté un fons d'art esplèndid.

Espiritualidad milenaria

Montserrat, la montaña sagrada de los catalanes, es un jeroglífico que parece salido de las manos de Gaudí. Parque natural desde 1987, sus agujas, picos y monolitos de formas fantásticas consiguen dejar sin habla al viajero. La tradición de subirla a pie para venerar una talla románica del siglo XII, la Moreneta, empezó ya en la Edad Media. La Virgen de Montserrat fue proclamada patrona de Cataluña en 1881. El monasterio-santuario que cobija su santa imagen está a punto de celebrar el milenario de su fundación. En él ahora conviven ochenta monjes benedictinos que se dedican a la plegaria, la acogida y el trabajo. Alrededor del santuario hay bastantes itinerarios para recorrer a pie y el Museo de Montserrat contiene un fondo de arte espléndido.

Millenary spirituality

Montserrat, the sacred mountain of the Catalans, is a hieroglyphic that seems to have been shaped by the hands of Gaudí. A Natural Park since 1987, its needles, peaks and monoliths in fantastic shapes leave the traveller totally speechless. The tradition of climbing up on foot to worship a 12th century Romanesque carving, La Moreneta, began in the Middle Ages. The Virgin of Montserrat was proclaimed patron saint of Catalonia in 1881. The monastery-sanctuary that houses the image of the saint is about to celebrate the millennium of its foundation. Today eighty Benedictine monks live there who are dedicated to prayer, welcoming people and work. Around the sanctuary there are quite a few walking routes and the Montserrat Museum contains a splendid collection of art.

Spiritualité millénaire

Montserrat, la montagne sacrée des Catalans, est un prodige géologique qui semble né de l'imagination de Gaudí. Parc Naturel depuis 1987, ses aiguilles, crêtes et monolithes aux formes fantastiques ont émerveillé de voyageurs. La tradition qui consiste à y monter à pied pour vénérer une sculpture romane du XIIe siècle, connue comme la Moreneta, date du Moyen Âge. La Mare de Déu de Montserrat fut proclamée sainte patronne de la Catalogne en 1881. Le monastère-sanctuaire où est conservée la sainte sculpture fêtera bientôt ses mille ans d'existence. Actuellement, quatre-vingt moines bénédictins y vivent qui se consacrent à la prière, à l'accueil et au travail. Son environnement offre des itinéraires spectaculaires à faire à pied et le Musée de Montserrat contient des œuvres d'art splendides.

La gran encisera

Barcelona agrada. Encisa. T'atrapa. Tant si la visites per primer cop com si la coneixes des de fa temps. No és rar que cineastes com Pedro Almodóvar, Woody Allen, Alejandro Amenábar, Peter Greenaway o els catalans Manuel Huerga i Ventura Pons l'hagin triat d'escenari. El 1910, el poeta Joan Maragall ja proclamava les virtuts de la ciutat en una oda on la qualificava de «gran encisera». Però, perquè els atractius de la capital de Catalunya es difonguessin a gran escala, caldria esperar fins al 1992 amb la celebració dels Jocs Olímpics. L'organització dels Jocs va venir acompanyada d'una reforma urbana molt important, que va significar la recuperació del mar per a la ciutat i la transformació de barris sencers. Un bon exemple el tenim en el passeig marítim de la Barceloneta que arriba fins al Port Olímpic. Avui s'hi alcen edificis imponents com l'Hotel Arts Barcelona, la Torre Mapfre o la Torre Mare Nostrum, hereus d'aquella embranzida.

La gran cautivadora

Barcelona gusta. Cautiva. Te atrapa. Tanto si la visitas por primera vez como si sois viejos conocidos. No es raro que cineastas como Pedro Almodóvar, Woody Allen, Alejandro Amenábar, Peter Greenaway o los catalanes Manuel Huerga y Ventura Pons la hagan servir de escenario. En 1910, el poeta Joan Maragall proclamaba las virtudes de la ciudad en una oda donde la calificaba de «gran hechicera». Para que los atractivos de la capital de Cataluña se difundieran a gran escala, sería necesario esperar hasta 1992 con la celebración de los Juegos Olímpicos. La organización de los Juegos llegó acompañada de una reforma urbana muy importante, que significó la recuperación del mar para la ciudad y la transformación de barrios enteros. Un buen ejemplo lo tenemos en el paseo marítimo de la Barceloneta, que llega hasta el Puerto Olímpico. La presiden edificios tan imponentes como el Hotel Arts Barcelona, la Torre Mapfre o la Torre Mare Nostrum, herederos de aquel impulso.

The great temptress

People like Barcelona. It tempts. It traps you. Whether you are visiting for the first time or you are old friends. It is no coincidence that filmmakers such as Pedro Almodóvar, Woody Allen, Alejandro Amenábar, Peter Greenaway or the Catalans Manuel Huerga and Ventura Pons have used it as a setting. In 1910, the poet Joan Maragall proclaimed the virtues of the city in an ode where he called it the “great sorceress”. For the attractions of the capital of Catalonia to become more widely known, we had to wait until 1992 for the holding of the Olympic Games. The organisation of the Games was accompanied by a very important urban reform, which meant the recovery of the sea for the city and the transformation of entire districts. We have a good example in the seafront of Barceloneta which goes as far as the Port Olímpic. It is overlooked by buildings of great stature such as the Hotel Arts Barcelona, the Mapfre Tower or the Mare Nostrum Tower, heirs of that urban development.

La grande charmeuse

Barcelone plaît. Charme. Attrape. Qu'on la visite pour la première fois ou qu'on la connaisse depuis longtemps. Il n'est pas rare que des cinéastes comme Pedro Almodóvar, Woody Allen, Alejandro Amenábar, Peter Greenaway ou les Catalans Manuel Huerga et Ventura Pons l'aient choisie comme décor. En 1910, le poète Joan Maragall proclamait déjà les vertus de la ville dans une ode où il la qualifiait de « grande charmeuse ». Mais pour que les charmes de la capitale catalane se diffusent à grande échelle, il fallut attendre 1992 et la célébration des Jeux olympiques. L'organisation des Jeux s'accompagna d'une réforme urbaine très importante, qui signifia la récupération de la mer pour la ville et la transformation de quartiers entiers. Un bon exemple en est la promenade maritime de la Barceloneta, qui arrive jusqu'au Port Olímpic. Aujourd'hui se dressent des édifices imposants comme l'Hôtel Arts Barcelona, la Torre Mapfre ou la Torre Mare Nostrum, héritiers de cet élan.

- Restauració d'un pinacle
- Restauración de un pináculo
- Restoration of a pinnacle
- Restauración d'un pinacle

426

- Amfiteatre romà, Tarragona
- Anfiteatro romano, Tarragona
- Roman amphitheatre, Tarragona
- Amphithéâtre romain, Tarragone

427

- Catedral de Tarragona
- Catedral de Tarragona
- Cathedral of Tarragona
- Cathédrale de Tarragone